

Dosarul nr. 2rac-65/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. N. Mazur)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Danilov, Iu. Cotruță, I. Secieru)

ÎNCHEIERE

3 iunie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Galina Stratulat
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Întreprinderea Mixtă „Leutis” Societate cu Răspundere Limitată,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Întreprinderea Mixtă „Leutis” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Întreprinderii Individuale „Ana-Maria Breahna” cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 12 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de avocatul Gheorghe Tipa în interesele Întreprinderii Individuale „Ana-Maria Breahna”, s-a casat integral hotărârea din 13 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru și s-a emis o nouă hotărâre de respingere a acțiuni,

c o n s t a t ă:

La 20 august 2018, Întreprinderea Mixtă „Leutis” Societate cu Răspundere Limitată a depus cerere de chemare în judecată împotriva Întreprinderii Individuale „Ana-Maria Breahna” cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii s-a indicat că, la 1 iulie 2016 între Întreprinderea Mixtă „Leutis” Societate cu Răspundere Limitată, în calitate de locator și Întreprinderea Individuală „Ana-Maria Breahna”, în calitate de locatar, a fost încheiat contractul de locațiune cu nr. 2217 pe o durată de până la 31 decembrie 2018. Conform contractului de locațiune Întreprinderea Mixtă „Leutis” Societate cu Răspundere Limitată, a transmis în folosință și posesiune locatarului Întreprinderea Individuală „Ana-Maria Breahna”, bunul imobil cu suprafața de xxxxx m², amplasat pe xxxxx, mun. Chișinău, în incinta Centrului Comercial „Sun Sity”, iar Întreprinderea Individuală „Ana-Maria Breahna”, la rândul său și-a asumat obligația de a plăti cu regularitate chiria, serviciile comunale și serviciile de reclamă în perioada de la 05-10 a lunii curente pentru luna următoare.

Reclamanta a menționat că, la început, Întreprinderea Individuală „Ana-Maria Breahna” achita cu regularitate plata pentru chirie și serviciile prestate, dar în ultima perioadă, au început să fie admise întârzieri la plata chiriei și a serviciilor.

A explicat că, conform actului de verificare din 30 mai 2016 privind decontările reciproce dintre Întreprinderea Mixtă „Leutis” Societate cu Răspundere Limitată și Întreprinderea Individuală „Ana-Maria Breahna”, datoria pârâtei față de reclamantă constituia 25 428,28 de lei, sumă ce solicită a fi încasată, fiind confirmată și prin facturile fiscale.

A mai adăugat că întru respectarea procedurii de soluționare prealabilă a litigiului, la data de 10 mai 2017 a expediat Întreprinderii Individuale „Ana-Maria Breahna” somația sub nr. 10/17, prin care a solicitat, ca în termen de 10 zile să achite integral suma datoriei în mărime de 25 428,28 de lei. Însă, până în prezent nu a primit nici un răspuns de la Întreprinderea Individuală „Ana-Maria Breahna”.

În opinia reclamantei, astfel pârâta se eschivează de la executarea obligațiilor contractuale.

Întreprinderea Mixtă „Leutis” Societate cu Răspundere Limitată a solicitat încasarea din contul Întreprinderii Individuale „Ana-Maria Breahna” a datoriei în mărime de 25 428,28 de lei și a cheltuielilor de judecată ce se compun din taxa de stat în sumă de 763 de lei.

Prin hotărârea din 13 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru a fost admisă acțiunea depusă de Întreprinderea Mixtă „Leutis” Societate cu Răspundere Limitată. S-a încasat de la Întreprinderea Individuală „Ana-Maria Breahna” în beneficiul Întreprinderii Mixte „Leutis” Societate cu Răspundere Limitată suma datoriei de 25 428,28 de lei și taxa de stat în mărime de 762,85 de lei, iar în total suma de 26 191,13 de lei.

Prin decizia din 12 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost admis apelul declarat de avocatul Gheorghe Tîpa în interesele Întreprinderii Individuale „Ana-Maria Breahna”, s-a casat integral hotărârea din 13 aprilie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru și s-a emis o nouă hotărâre prin care a fost respinsă acțiunea depusă de Întreprinderea Mixtă „Leutis” Societate cu Răspundere Limitată. S-a încasat de la Întreprinderea Mixtă „Leutis” Societate cu Răspundere Limitată în beneficiul Întreprinderii Individuale „Ana-Maria Breahna” suma de 572, 13 lei – taxa de stat achitată în instanța de apel.

Întru consolidarea soluției sale instanța de apel a notat că, concluzia primei instanțe este eronată, deoarece circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei nu au fost constatate și elucidate pe deplin; circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, pe care prima instanță le consideră constatate, nu au fost dovedite cu probe veridice și suficiente.

Instanța de apel a constatat că, deși între părțile litigante a fost încheiat contractul de locațiune din 1 iulie 2016 (f. d. 9-11), din natura contractului rezultă și prestarea serviciilor de publicitate (pct. 3.7 din contract).

Instanța ierarhic inferioară a remarcat însă că reclamantul/intimat în susținerea poziției sale nu a probat prestarea de facto a serviciilor publicitare și nu au fost întocmite careva acte de îndeplinire a serviciilor care ar confirma, că serviciile au fost efectiv prestate.

De asemenea, instanța de judecată a mai reținut că, Actele de verificare și facturile fiscale anexate la dosar, nu au fost semnate și stampilate de către partea pârâtă/apelantă, ele fiind semnate unilateral doar de către Întreprinderea Mixtă „Leutis” Societate cu Răspundere Limitată și nu pot fi reținute ca probe care să

confirme existența datoriei pretinse de la Întreprinderea Individuală „Ana-Maria Breahna”.

La data de 10 ianuarie 2020, Întreprinderea Mixtă „Leutis” Societate cu Răspundere Limitată a declarat recurs împotriva deciziei din 12 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii instanței de fond.

În motivarea cererii de recurs a invocat că, consideră decizia contestată ilegală și neîntemeiată, deoarece contravine normelor de drept material și procesual.

A menționat că instanța de apel la adoptarea soluției a interpretat eronat prevederile legale, precum și nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele cauzei și nu a aplicat legea care urma să fie aplicată, iar circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii nu au fost dovedite prin probe veridice și suficiente din partea intimatului.

A susținut că, concluzia instanței de apel este contrară materialelor pricinii, or, facturile fiscale sunt acte juridice de strictă evidență, iar clauzele contractuale și prețul au fost negociate și semnate între părți.

A relatat că instanța de apel eronat a constatat și a cercetat multiaspectual până la sfârșit fraza intimatului, precum că potrivit prevederilor pct. 8 din Instrucțiunea privind completarea formularului tipizat de document primar cu regim special „factura fiscală” aprobată prin ordinul Ministerului de Finanțe nr. 118 din 28 august 2018, persoanele responsabile de întocmirea și semnarea facturilor fiscale sunt numite prin ordinul conducătorului entității și poartă răspundere personală pentru veridicitatea informației reflectate în factura fiscală, în condițiile legislației în vigoare.

A invocat că intimata nici în instanța de fond nici în instanța de apel nu a prezentat probe care să ateste contrariul argumentelor, probelor reclamantei, precum și care să confirme lipsa datoriei pretinse.

A specificat că, instanța de apel nu a luat în considerare recunoașterea tacită a faptelor efectuate în prima instanță, care își păstrează veridicitatea și în instanța ierarhic superioară. Datoria existentă a fost demonstrată prin facturile fiscale semnate și Actele de verificare. Mai mult, Actul de verificare pe perioada 1 ianuarie 2017 – 31 decembrie 2017 este semnat și ștampilat de către Întreprinderea Individuală „Ana-Maria Breahna”, unde recunoaște datoria formată.

În drept, și-a întemeiat recursul în baza dispozițiilor pct. 8 din Instrucțiunea privind completarea formularului tipizat de document primar cu regim special „factura fiscală” aprobată prin ordinul Ministerului de Finanțe nr. 118 din 28 august 2018; art. 6 din Legea nr. 845 din 3 ianuarie 1992 cu privire la antreprenoriat și întreprinderi; hotărârea nr. 34 din 3 octombrie 2000 și nr. 17 din 5 august 2003 a Curții Constituționale; art. 17 din Legea contabilității și raporturi financiare nr. 287 din 15 decembrie 2017 (în vigoare 1 ianuarie 2019); art. 108 alin. (4) Cod fiscal; art. 56, 117, 118, 123, 430, 431, 432 alin.(2) lit. a), c), 434 Cod de procedură civilă, art. 8 CEDO.

La 12 februarie 2020, în adresa intimatului Întreprinderea Individuală „Ana-Maria Breahna” a fost expediată copia cererii de recurs depusă de către Întreprinderea Mixtă „Leutis” Societate cu Răspundere Limitată, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f.d.139), fiind recepționată de către intimată la data de 27 februarie 2020, ceea ce se atestă prin avizul de recepție/livrare anexat la actele cauzei (f.d.141).

Însă, până la data stabilită pentru examinarea recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție nu a parvenit referința prin care intimata să-și expună poziția față de temeiurile recursului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Completul reține că reprezentantul recurentei a luat cunoștință de materialele cauzei la data de 15 noiembrie 2019 (f.d.109).

Prin urmare, recursul din 10 ianuarie 2020, este declarat în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Întreprinderea Mixtă „Leutis” Societate cu Răspundere Limitată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Întreprinderea Mixtă „Leutis” Societate cu Răspundere Limitată nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Prin urmare, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța

de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de către Întreprinderea Mixtă „Leutis” Societate cu Răspundere Limitată urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Întreprinderea Mixtă „Leutis” Societate cu Răspundere Limitată.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Galina Stratulat

Nicolae Craiu